

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД

Рев2 1415/2016
23.11.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Јасминке Станојевић и Биљане Драгојевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Петар Прелић, адвокат из ..., против туженог Јавног предузећа Спортски и пословни центар „Војводина“ Нови Сад, чији је пуномоћник Божидар Бороња, адвокат из ..., ради утврђења и накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 917/16 од 11.04.2016. године, у седници одржаној 23.11.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 917/16 од 11.04.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 894/14 од 29.01.2016. године делимично је усвојен тужбени захтев тужиоца, па је утврђено да су тужилац и тужени засновали радни однос на неодређено време дана 02.01.2014. године. Поништен је отказ уговора о раду тужиоца дат од стране туженог дана 28.05.2014. године. Обавезан је тужени да тужиоца врати на рад на послове који одговарају његовој врсти и степену стручне спреме, у року од осам дана од дана достављања преписа пресуде. Обавезан је тужени да тужиоцу исплати зараду за период од 02.01.2014. до 28.05.2014. године у укупном износу од 102.510,00 динара, да тужиоцу накнади штету због незаконитог отказа у виду изгубљене зараде за период од 28.05.2014. до 31.12.2015. године у укупном износу од 374.288,00 динара, да за тужиоца на износе зараде за период од 02.01.2014. до 28.05.2014. године, као и на износе изгубљене зараде у периоду од 28.05.2014. до 31.12.2015. године уплати припадајуће доприносе на име обавезног пензијског и инвалидског осигурања надлежном Фонду ПИО Филијала Нови Сад, као и да му у радну књижицу упише радни стаж за период од 02.01.2014. године до враћања на рад. Одбијен је тужбени захтев тужиоца у делу којим је предложио да суд обавезе туженог да га врати на радно место .... Обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 151.987,50 динара, са законском затезном каматом од дана пресуђења до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 917/16 од 11.04.2016. године, исправљеном решењем истог суда од 10.05.2016. године, укинута је првостепена пресуда у делу којим је поништен отказ уговора о раду тужиоцу дат од стране туженог 28.05.2014. године и тужба у том делу је одбачена, док је жалба туженог у односу на преостали усвајајући део одбијена и првостепена пресуда у том делу потврђена.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а нема ни других битних повреда одредаба парничног поступка.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је код туженог све до 31.12.2013. године обављао послове ... преко студентске задруге, а путем закључивања уговора о привременим и повременим пословима. Последњи уговор по коме је био радно ангажован је уговор о обављању привремених и повремених послова од 10.09.2013. године, за обављање послова радника у ..., који је истекао 31.12.2013. године. Након истека овог уговора, тужилац је и даље наставио да долази на рад код туженог и да извршава послове спасиоца за рачун туженог, по утврђеном распореду рада и то од 02.01.2014. године, с обзиром на то да је 01.01.2014. године био нерадни дан. Тужилац је радио по распореду рада који је истакнут на зиду канцеларије управника .... Према радним листама студената вођеним од стране туженог у периоду од 02.01.2014. до 28.05.2014. године радио је укупно 603 часа. Тужилац је и након 31.12.2013. године наставио је да ради за туженог послове ..., али иако је имао вољу за закључење уговора о раду, до закључења уговора није дошло. Дана 15.05.2014. године Инспекција рада је донела решење којим је наложила туженом да у року од 15 дана од дана коначности решења са радно ангажованим тужиоцем закључи уговор о раду или други уговор о радном ангажовању у смислу Закона о раду. На то решење тужени је изјавио жалбу. Тужени није тужиоцу исплатио зараду за период од 02.01.2014. до 28.05.2014. године. Да је тужилац наставио да ради код туженог након 28.05.2014. године, за период од 29.05.2014. до 31.12.2015. године остварио би зараду у укупном износу од 374.288,00 динара. Тужени је почетком јануара 2014. године расписао позив за јавну набавку услуга студентски и омладинских задруга, а након чега је потписао уговор о пружању услуга са студенстком задругом ВВ дана 19.05.2014. године, са чијим члановима је закључио уговоре ради обављања послова .... У 2014. години тужилац је био члан наведене задруге, али са туженим није закључио уговор о обављању привремених и повремених послова, нити било који други уговор о раду ван радног односа.

На утврђено чињенично стање, правилно су нижестепени судови применили материјално.

Чланом 32. Закона о раду („Службени гласник РС“, бр. 24/05 ...) прописано је да се уговор о раду закључује пре ступања запосленог на рад, у писаном облику (став 1.) Ако послодавац са запосленим не закључи уговор о раду у складу са ставом 1. овог члана, сматра се да је запослени засновао радни однос на неодређено време даном ступања на рад (став 2.).

У конкретном случају, тужилац је почев од 02.01.2014. године обављао рад за туженог без закљученог уговора о раду, односно без закљученог било каквог уговора, са чиме је тужени био упознат. Тужилац је био ангажован на обављању послова трајног карактера који су актима туженог систематизовани и чији карактер указује да се не ради о привременим и повременим пословима предвиђеним чланом 197. Закона о раду, јер се обављао дуже од 120 радних дана, па су неосновани наводи ревизије туженог да послови које је тужилац обављао представљају рад ван радног односа који не може да прерасте у радни однос. Правилно су судови применили материјално право и то одредбе чл. 16. став 1, 104. став 1. и 105. Закона о раду када су обавезали туженог да тужиоцу за обављени рад на пословима ... за период од 02.01.2014. до 28.05.2014. године исплати припадајућу зараду, са законском затезном каматом, као и да за тужиоца уплати доприносе за обавезно социјално осигурање.

Неосновани су наводи ревизије туженог којим истиче да је тужба тужиоца неблаговремена. Ово стога што су тужиоцу права повређена даном када му је фактички престао рад (28.05.2014. године), од када се рачуна рок за подношење тужбе од 90 дана. Како је тужбу суду поднео 06.06.2014. године, правилан је закључак судова да је тужба благовремена.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, одлучено је као у изреци.

**Председник већа - судија
Љубица Милутиновић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**